

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Isabel-Clara Simó

Prohibit prohibir

M' entusiasma el cas de Sant Esteve de les Roures, un poble lleidatà que, segons vaig veure a la tele, té una immensa

platja, universitat, museus i una vida pròspera. Els inventors del poble em mereixen tot el meu respecte. Crear un poble virtual no és fàcil, i la veritat és que els ha sortit rodó. Tot el contrari que Plató, que va ficar la humanitat en un pou profund, en la foscor i terriblement infeliços, fins que uns elegits podien sortir del pou.

Però el que és de debò singular és que el govern espanyol, és a dir, els seus jutges, hagin decidit acusar els seus *habitants* de violència i d'aldarulls. Sobta la immensa ignorància de Madrid –on ens governen a 650 quilòmetres de distància, tan adversos com són a la distància de Puigdemont– i tot fa pensar que la consigna és “*todo lo que huele a cataluño, a por ello!*”.

Com poden empresonar una realitat virtual? Com poden posar-los multes o obligar els seus *habitants* a exiliar-se?

Portar un cap tallat en una pica és delictes; posar-se una samarreta no ho és, no ho pot ser ni ningú té dret a requisar-la

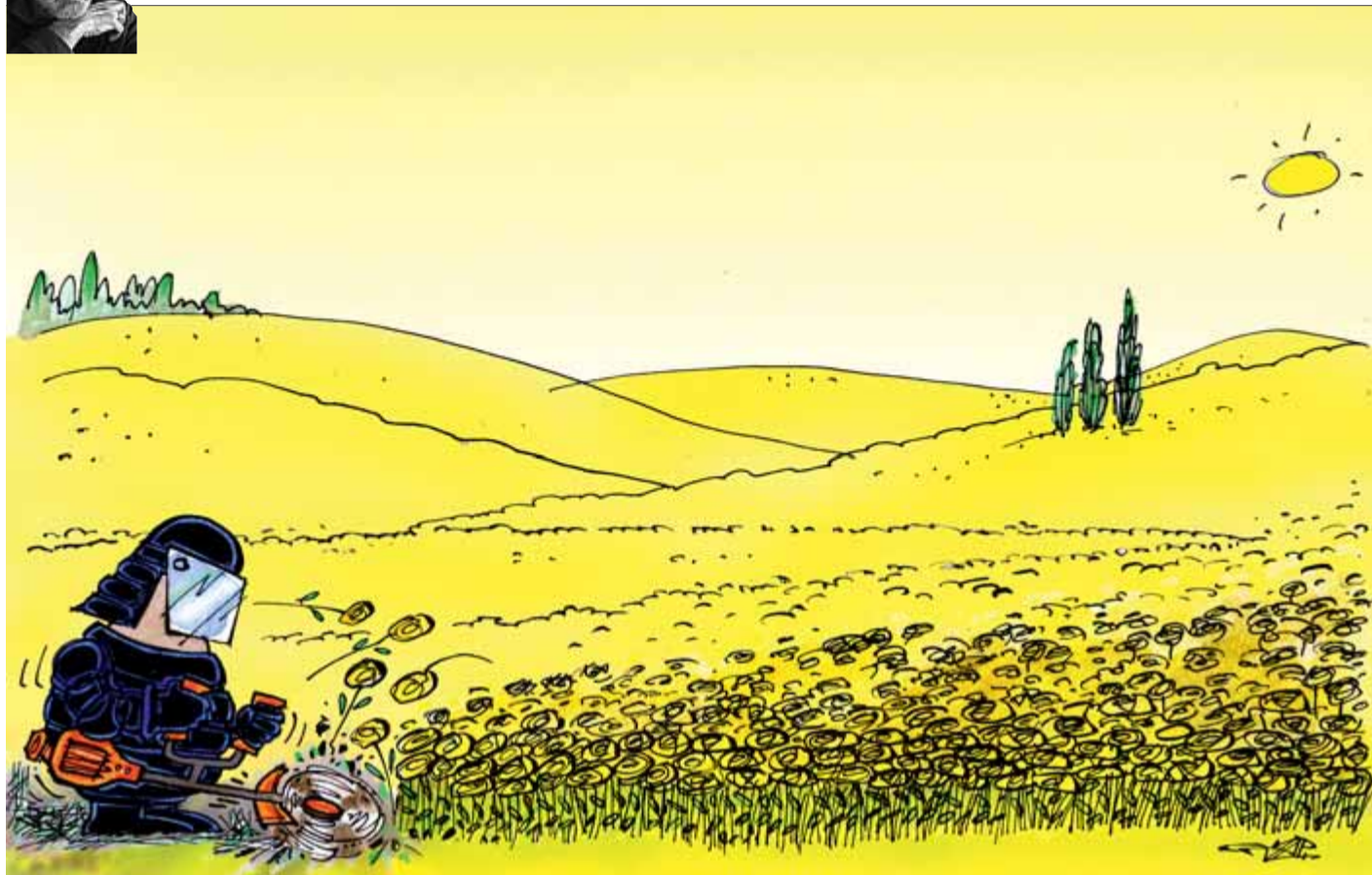
Una cosa a ressaltar; el sentit de l'humor dels catalans i la rigidesa severa i poc intel·ligent d'aquest govern espanyol. Per exemple: qui té dret a treure-li a un pacífic ciutadà la seva samarreta groga? En quin article penal es basen? I és que el groc, segons el ministre de Justícia Català, és ofensiu. Crec que necessiten urgentment classes de simbologia. Quina llàstima que ja no tinguem l'intel·ligent Umberto Eco, que els explicaria els principis de la semiologia. Portar un cap tallat en una pica és delictes; posar-se una samarreta no ho és, no ho pot ser ni ningú té dret a requisar-la. És que hi havia el rei a davant, diuen, i se li ha de demostrar respecte. El respecte, però, ha estat absent en aquesta, diuen, democràcia espanyola.

L'il·lustre Sòcrates deia: “... car si ensenyeu que matant els homes impedireu que hi hagi algú que us faci retrets perquè viu malament, no penseu pas bé. Aquesta escapada no és eficaç ni noble. Només n'hi ha una de noble i ràpida: no tancar la boca als altres”.

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Correctors

La presentació fa uns dies del llibre d'Enric Gomà *Control de plagues; 92 paraules catalanes per fumigar* va reunir uns quants correctors de textos. Un va proposar que el nom dels que fan aquesta feina sortís als crèdits dels llibres. Fins i tot a la portada, com ara passa amb molts traductors. Em vaig almar una mica: tan malament escriuen els escriptors que els que els revisen l'ortografia, la sintaxi o la puntuació hagin de reclamar un lloc equiparable al dels traductors o dels mateixos autors? Eduard Artells, venerable i molt fabrià corrector dels anys cinquanta i seixanta, un cop va haver acabat de revisar *Onades sobre una roca deserta* va exclamar exhaust: “No escriuré mai més una novel·la de Terenci Moix.” Ens trobem en aquesta situació? Ens hi devem aproximar perquè el corrector que havia proposat la idea va afegir: “S'imaginen que a la portada d'un llibre no sortís el nom de l'autor?” Màrius Serra, que també hi era present, va reaccionar ràpid: “Ens fariem creus dels autors de llibres que no firmen ni a la portada ni enlloc.” Un dia em vaig trobar un

“Reclamen que el seu nom figuri en els crèdits dels llibres

amic escriptor, molt erudit. Li vaig dir que havia sentit que era l'autor real del llibre d'èxit d'un escriptor famós. Em va confiar: “No és veritat, però em va bé que es digui; fes-ho córrer.” El meu amic, que de tant en tant publica un llibre amb el seu nom, es fa un soquet exercint d'escriptor a compte d'altri. De *negre*, en definitiva.

Hi ha una altra cosa que m'intriga, i l'endemà de Sant Jordi, més. Molts llibres, principalment novel·les que han obtingut un premi, surten simultàniament en català i castellà. No sé mai quina és la versió original i quina la traducció. No me'n refio ni després de

llegir les bases del premi. Jordi Amat acaba de presentar la versió castellana d'*El llarg procés*, un assaig polèmic fa uns tres anys. Fent ell mateix la traducció s'ha adonat que hi havia continguts de l'original que no li agradaven i li ha sortit un llibre gairebé nou. Qui fa les traduccions de les novel·les premiades, cap a un idioma o un altre? El nom no surt enlloc. Els mateixos autors? Una màquina? Amat em diu que escriu en català els articles que publica a *La Vanguardia*. Després els passa per la màquina i obté la versió castellana. “Sempre la reviso, i mai no és igual que l'original.” Algú s'ha entretingut a comparar la versió catalana d'una novel·la amb la castellana, o viceversa? Potser en Pol no es casa amb l'Anna sinó que a última hora renyeixen. En tot cas, admiració plena per als autors que tradueixen els propis textos i dominen amb tanta solvència el català i el castellà. Són mereixedors indistints del Pla i el Nadal, el Ramon Llull i el Planeta, el Premi d'Honor i el Cervantes. Jo no sabia ni traduir aquest article. El corrector hauria de firmar amb mi, amb foto i tot.